

ЕЛИН ПЕЛИН

КОГА СЕ СМЕЯТ БОГОВЕТЕ

chitanka.info

Даваха за четвърти път писцата на Ст. Михайловски „Кога се смеят боговете“. Не зная дали нашата театрална публика все така продължава да иде късно или изобщо нямаше публика, но в началото на представлението много от редовете бяха празни. При второто действие обаче театърът се напълни. Дали дойдоха закъснелите, или се намъкнаха „гратисчии“ по благоволение на пазачите-разсилни — не можах да разбера.

Писцата почва с един скучен пролог. По-нататък действията, ако могат да се нарекат действия сцените, които следват една по друга, малко нещо се оживяват. Сюжетът е интересен — старата легенда за Пигмалион и Галатея. Само че тук вместо страсти и чувства има безкрайно изобилие на думи, които съсирават и отегчават. Всичките познати парадокси на Михайловски, силни и резки, се преповтарят хиляди пъти и убиват интереса към сюжета. Думите „доброочестина“, „благодушие“, „благодушествува“, „добродетел“, „щастие“ набъбват страшно скуката. Защото се преповтарят безчислено множество пъти и струва ми се, много неправилно нанякъде. При все това между играните български писци писцата на г. Михайловски е една от най-смислените и най-литературните. Тя заслужава да се види. Може би отегчението, което изпитва публиката при нея, да се дължи на това, че тая публика много се разглези от леките пикантни и сензационни работи, които последните години така изобилно ѝ се поднасят.

Народният театър има традицията и тенденцията да дава по-серииозни и по-дълбоки неща. В това отношение той рядко е отстъпял и трябва да се наಸърчава и подкрепя. Сега особено, когато има известна криза в него, той заслужава защита и подкрепа, защото е единственият театър, който има предначертани литературно-художествени идеи и се държи далече от спекулата.

Жалко е, че някои от отличните негови сили, го напуснаха. Вярвам, че когато и да е, те ще се върнат пак в него, защото, каквото ще да се говори, там има по-голяма висота и по-голям устрем за художника-артист.

Преди всичко Народният театър държи най-силно вниманието на всички хора на изкуството и на всички негови по-лични представители. Там следователно талантът ще се види най-ясно и най-добре ще бъде преценен. Каквото е положението на нашите театри, сега само чрез Народния театър публиката стои в контакт с по-

високите представители на театралното изкуство и на театралния интерес, а това не може да не въздействува на нейното възпитание.

Народният театър най-добре може да развие един артистичен талант, макар че досега той не се е стремил към това, като по-младите сили са били пренебрегвани.

В писата на Михайловски изненадват с играта си няколко млади сили, които виждаме за пръв път и чиито имена срещаме за пръв път: Ив. Георгиев, Борозанов, Савов, Кр. Илиев, Ив. Бакалов и др. Макар и в незначителни роли, те се проявяват като свободни и способни артисти. Те са съвсем млади хора, тям липсва школа, те може би не са видели големи артисти освен нашите, но те заслужават всяка похвала. Всички тия млади хора, изглежда, имат любов към изкуството. Ив. Георгиев в ролята на Доодор заслужава повече аплодисменти. Той има всички качества на готов артист — мимика, отмерен и свободен жест, ръководен правилно от чувствата, приятен глас и поглед, чисто произношение, чист литературен език, без фонетичните недостатъци, на родното му място. Нека поздравим тоя млад артист и му пожелаем пълен триумф на сцената.

Писата се игра добре и с малки изключения бе издържана напълно.

[Излиза във в. „Развигор“ г. II, бр. 83, 9 септември 1922, с. 2.]

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.